

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 lipca 1990 r.

w sprawie opłat za czynności egzekucyjne oraz sposobu przeprowadzania publicznej licytacji i trybu postępowania przy przechowywaniu i egzekucyjnej sprzedaży niektórych rodzajów ruchomości.

Na podstawie art. 63 i 106 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1982 r. Nr 30, poz. 210 i Nr 45, poz. 289 oraz z 1990 r. Nr 21, poz. 126 i Nr 34, poz. 198) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Opłaty za czynności egzekucyjne w egzekucji należności pieniężnych

§ 1. 1. Opłaty za czynności egzekucyjne dokonane w celu wyegzekwowania należności pieniężnych od zobowiązanych wynoszą:

- 1) za pobranie pieniędzy na miejscu u zobowiązanego przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika — 5% od kwoty pobranej należności, nie mniej jednak niż 3.000 zł,
- 2) za zajęcie świadczeń z ubezpieczenia społecznego — 4% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 1.500 zł,
- 3) za zajęcie wynagrodzenia za pracę — 4% egzekwowanej należności, nie mniej jednak, niż 3.000 zł,
- 4) za zajęcie innych niż wymienione w pkt 2 i 3 wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — 5% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 5.000 zł,
- 5) za zajęcie ruchomości — 6% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 8.000 zł,
- 6) za odebranie zajętych ruchomości od zobowiązanego — 5% od kwoty wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 8.000 zł,
- 7) za ogłoszenie licytacji zajętych ruchomości lub za czynności przygotowawcze do sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — 8.000 zł,
- 8) za przeprowadzenie licytacji lub dokonanie sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — 5% od kwoty uzysku ze sprzedaży, nie mniej jednak niż 8.000 zł,
- 9) za spisanie protokołu o udaremnieniu przez zobowiązanego przeprowadzenia egzekucji z zajętych ruchomości przez ich usunięcie, zbycie lub uszkodzenie — 10% od wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 16.000 zł,
- 10) za wezwanie pomocy Policji — 16.000 zł,
- 11) za spisanie na miejscu u zobowiązanego protokołu stwierdzającego stan majątkowy zobowiązanego — 5% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 1.000 zł, a nie więcej niż 3.000 zł,
- 12) za wystąpienie do komornika sądowego o przeprowadzenie w trybie sądowym egzekucji z nieruchomości zobowiązanego — 40.000 zł.

2. Z tytułu zwrotu wydatków za wszystkie czynności manipulacyjne związane ze stosowaniem środków egzekucyjnych pobiera się opłatę manipulacyjną. Opłata wynosi 1% od kwoty egzekwowanych należności objętych każdym tytułem wykonawczym, nie mniej jednak niż 1.500 zł.

3. Opłaty za czynności egzekucyjne wymienione w ust. 1 pkt 1—5 oblicza się oddzielnie od każdego tytułu wykonawczego, który był podstawą dokonania czynności egzekucyjnych.

4. Opłaty za zajęcia, o których mowa w ust. 1 pkt 2—5, pobiera się tylko raz w toku postępowania egzekucyjnego, chociażby te same czynności były następnie ponawiane.

5. Jeżeli w celu wyegzekwowania tej samej należności pieniężnej dokonano czynności egzekucyjnych określonych w ust. 1 pkt 2—5, opłatę egzekucyjną pobiera się tylko za jedno zajęcie, za które należy się najwyższa opłata, nie mniej jednak niż 8.000 zł.

6. Przez kwotę egzekwowanej należności rozumie się należności z odsetkami za zwłokę przypadającymi w dniu powstania obowiązku uiszczenia opłaty za czynności egzekucyjne (§ 3), lecz bez kosztów egzekucyjnych.

§ 2. 1. Opłaty za czynności egzekucyjne i opłata manipulacyjna przypadają, z zastrzeżeniem § 4, od zobowiązanego na rzecz organu egzekucyjnego, który dokonał czynności egzekucyjnych w celu wyegzekwowania należności pieniężnych. W urzędzie skarbowym opłaty za czynności egzekucyjne i opłata manipulacyjna przypadają na rzecz działu egzekucyjnego.

2. Jeżeli czynności egzekucyjne zostały dokonane przez wierzycieli uprawnionych do prowadzenia egzekucji, opłaty za czynności egzekucyjne i opłata manipulacyjna przypadają w całości na rzecz tych wierzycieli.

3. W razie bezskuteczności egzekucji prowadzonej przez wierzycieli i przyjęcia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela przez urząd skarbowy, opłaty za czynności egzekucyjne przypadają w całości na rzecz działu egzekucyjnego urzędu skarbowego.

§ 3. 1. Obowiązek uiszczenia opłat za czynności egzekucyjne, o których mowa w par. 1 ust. 1, powstaje:

- 1) za pobranie pieniędzy — z chwilą pobrania,
- 2) za zajęcie wynagrodzenia za pracę, świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz za zajęcie innych wierzycielności pieniężnych lub innych praw majątkowych — z chwilą doręczenia dłużnikowi zajętej wierzycielności zawiadomienia o zajęciu,
- 3) za zajęcie ruchomości — z chwilą podpisania protokołu zajęcia przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika,
- 4) za odebranie zajętych ruchomości od zobowiązanego — z chwilą podpisania przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika protokołu ich odebrania,
- 5) za ogłoszenie o licytacji ruchomości lub za czynności przygotowawcze do sprzedaży egzekucyjnej zajętych ruchomości w inny sposób — z chwilą doręczenia zobowiązanemu odpisu obwieszczenia o licytacji lub zawiadomienia o dokonaniu czynności przygotowawczych do sprzedaży w inny sposób,
- 6) za przeprowadzenie licytacji lub dokonanie sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — z chwilą podpisania przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika protokołu sprzedaży,
- 7) za spisanie protokołu o udaremnieniu egzekucji — z chwilą podpisania przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika tego protokołu,
- 8) za wezwanie pomocy Policji — z chwilą przybycia policjanta na miejsce czynności egzekucyjnej,
- 9) za spisanie protokołu o stanie majątkowym zobowiązanego — z chwilą podpisania protokołu przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika

oraz przez zobowiązanego lub świadka przywołanego do tej czynności.

2. Obowiązek uiszczenia opłaty manipulacyjnej powstaje z chwilą doręczenia zobowiązanemu przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika odpisu tytułu wykonawczego wraz z postanowieniem o zastosowaniu środka egzekucyjnego. Jeżeli pierwszą czynnością egzekucyjną jest zajęcie wynagrodzenia za pracę lub zajęcie innej wierzycielności pieniężnej albo innego prawa majątkowego, obowiązek uiszczenia opłaty manipulacyjnej powstaje równocześnie z obowiązkiem uiszczenia opłaty za zajęcie.

3. Zapłata egzekwowanej należności po dokonaniu czynności egzekucyjnych nie zwalnia zobowiązanego od obowiązku uiszczenia opłaty manipulacyjnej oraz opłat za czynności egzekucyjne i wydatków egzekucyjnych.

Rozdział 2

Opłaty za czynności egzekucyjne w egzekucji obowiązków o charakterze niepieniężnym

§ 4. Opłaty za czynności egzekucyjne zmierzające do wykonania obowiązków o charakterze niepieniężnym wynoszą:

- 1) za wydanie postanowienia o nałożeniu grzywny w celu przymuszenia — 10% od kwoty nałożonej grzywny, nie więcej jednak niż 80.000 zł; w razie wielokrotnego nakładania grzywien opłatę pobiera się osobno od każdego postanowienia,
- 2) za wydanie postanowienia o:
 - a) zastosowaniu wykonania zastępczego,
 - b) wezwaniu zobowiązanego do wydania rzeczy ruchomej albo dokumentu,
 - c) wezwaniu zobowiązanego do wykonania obowiązku wydania nieruchomości albo opróżnienia lokalu,
 - d) wezwaniu zobowiązanego do wykonania obowiązku wskazanego w tytule wykonawczym, z zagrożeniem zastosowania przymusu bezpośredniego — 8.000 zł,
- 3) za odebranie rzeczy ruchomej — 8.000 zł,
- 4) za odebranie dokumentu — 5.000 zł,
- 5) za odebranie nieruchomości — 80.000 zł,
- 6) za opróżnienie lokalu i innych pomieszczeń — 8.000 zł od każdej izby; za opróżnienie pomieszczeń mieszkalnych nie pobiera się odrębnej opłaty od pomieszczeń pomocniczych, jak przedpokoje, korytarze, werandy, łazienki, spiżarnie, a za opróżnienie pomieszczeń gospodarczych, w szczególności garaży i stajni, pobiera się opłatę za każde pomieszczenie jak za izbę,
- 7) za czynności dotyczące sprzedaży licytacyjnej, za spisanie protokołu o udaremnieniu przeprowadzenia egzekucji oraz za wezwanie pomocy Policji pobiera się opłaty określone w par. 1 ust. 1 pkt 6—10.

§ 5. Obowiązek uiszczenia opłat wymienionych w § 4 powstaje:

- 1) za wydanie postanowień wymienionych w pkt 1 i 2 — z chwilą doręczenia zobowiązanemu postanowienia,
- 2) za czynności wymienione w pkt 3—6 — z chwilą podpisania przez egzekutora protokołu czynności egzekucyjnych,
- 3) za czynności wymienione w pkt 7 — z chwilą doręczenia zobowiązanemu odpisu obwieszczenia o licytacji, z chwilą podpisania protokołu przeprowadzenia licytacji, z chwilą przybycia policjanta na miejsce czynności egzekucyjnych lub z chwilą podpisania protokołu o udaremnieniu przeprowadzenia egzekucji.

Rozdział 3

Wydatki egzekucyjne

§ 6. 1. Wydatkami egzekucyjnymi są koszty faktycznie poniesione przez organ egzekucyjny w związku z prowadzeniem egzekucji, a w szczególności na:

- 1) przejazd i delegację poborcy lub egzekutora,
- 2) przewóz, załadowanie, rozładowanie, przechowanie, utrzymanie i dozór zwierząt oraz ruchomości odebranych albo usuniętych z opróżnionych budynków, lokali i pomieszczeń,
- 3) przymusowe otwarcie pomieszczeń i schowków,
- 4) należności świadków i biegłych,
- 5) ogłoszenia w prasie,
- 6) sporządzenie dokumentów,
- 7) wykonanie zastępcze,
- 8) zastosowanie przymusu bezpośredniego.

2. Wspólne wydatki poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej zobowiązanych rozdziela się pomiędzy wszystkich zobowiązanych, biorąc pod uwagę okoliczności egzekucji u każdego z nich.

3. Wydatki egzekucyjne powinny być udokumentowane rachunkami lub innego rodzaju dowodami pochodzącymi od osób lub instytucji, które świadczyły usługi na rzecz organu egzekucyjnego.

4. Wydatki związane z przechowywaniem ruchomości w składnicy organu egzekucyjnego lub użyciem własnego środka transportu ustala się w wysokości odpowiadającej cenom stosowanym na danym terenie za tego rodzaju usługi.

5. Tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez organ egzekucyjny wierzyciel jest obowiązany uiścić opłatę zryczałtowaną w wysokości 4.000 zł, jeżeli tytuł wykonawczy zawiera wady uniemożliwiające przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, które nie mogły być znane organowi egzekucyjnemu w chwili skierowanie tego tytułu do egzekucji.

Rozdział 4

Umarzanie kosztów egzekucyjnych

§ 7. 1. Z zastrzeżeniem § 8 ust. 2 koszty egzekucyjne mogą być w całości lub w części umarzone:

- 1) w razie stwierdzenia nieściągalności od zobowiązanego lub gdy zobowiązany wykaze, że nie jest w stanie ich ponieść bez znacznego uszczerbku dla sytuacji finansowej,
- 2) gdy za umorzeniem przemawiają szczególne okoliczności gospodarcze,
- 3) jeżeli ściągnięcie tylko kosztów egzekucyjnych spowodowałoby niewspółmierne wydatki egzekucyjne.

2. Koszty egzekucyjne powstałe w egzekucji należności pieniężnych mogą być umorzone w wypadkach określonych w ust. 1, jeżeli obciążenie wierzyciela obowiązkiem uiszczenia tych kosztów byłoby gospodarczo nieuzasadnione.

§ 8. 1. W razie częściowego umorzenia kosztów egzekucyjnych umarza się przede wszystkim opłaty za czynności egzekucyjne.

2. Nie podlegają umorzeniu wydatki, o których mowa w § 6 ust. 5.

§ 9. Do umarzania kosztów egzekucyjnych jest uprawniony organ egzekucyjny, na rzecz którego koszty te przypadają oraz — w trybie odwoławczym — organ wyższego stopnia w stosunku do tego organu egzekucyjnego.

Rozdział 5

Sposób przeprowadzania publicznej licytacji ruchomości

§ 10. Licytacja publiczna odbywa się w terminie i miejscu wyznaczonym przez organ egzekucyjny.

§ 11. Organ egzekucyjny ogłasza o licytacji przez obwieszczenie, w którym wymienia:

- a) miejsce i czas licytacji,
- b) ruchomości, które mają być sprzedane, z podaniem ich rodzaju i sumy oszacowania,
- c) miejsce i czas, kiedy można oglądać ruchomości przed licytacją,
- d) nazwisko zobowiązanego.

§ 12. 1. Najpóźniej na 3 dni przed dniem licytacji, a w przypadkach określonych w art. 100 § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1982 r. Nr 30, poz. 210 i Nr 45, poz. 289 oraz z 1990 r. Nr 21, poz. 126 i Nr 34, poz. 198), zwanej dalej „ustawą” — najpóźniej na 1 godzinę przed rozpoczęciem licytacji, organ egzekucyjny umieści obwieszczenie o licytacji w miejscu, w którym ma się odbyć licytacja, na tablicy ogłoszeń organu egzekucyjnego i w innych miejscach, gdzie umieszczenie takiego obwieszczenia uzna za celowe. Odpis obwieszczenia o licytacji organ egzekucyjny doręczy zobowiązanemu w terminach określonych w art. 103 § 2 ustawy.

2. Jeżeli szacunkowa wartość sprzedawanej ruchomości przewyższa kwotę 5.000.000 zł organ egzekucyjny zamieszcza ponadto obwieszczenie o licytacji w prasie, a w szczególności w dzienniku poczytnym w danej miejscowości.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w wypadkach gdy sprzedaż może nastąpić bezpośrednio po zajęciu ruchomości.

§ 13. Licytacji nie można rozpoczynać później niż w dwie godziny po czasie oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.

§ 14. Jeżeli szacunkowa wartość sprzedawanej ruchomości przekracza kwotę 5.000.000 zł, osoby przystępujące do przetargu obowiązane są złożyć organowi egzekucyjnemu wadium w wysokości 1/10 sumy oszacowania.

§ 15. Licytacja odbywa się ustnie i rozpoczyna się od wywołania ceny. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą. Poborca skarbowy udzieli przybicia, czyli przyzna własność sprzedanej ruchomości osobie, która zaofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnym wezwaniu do dalszych postąpień nikt więcej nie zaofiarował.

§ 16. Licytację uważa się za niedoszlą do skutku, jeżeli nie weźmie w niej udziału przynajmniej dwóch uczestników, jak również gdy żaden z uczestników nie zaofiarował nawet ceny wywołania.

§ 17. Ponowna licytacja może być wyznaczona po podaniu o tym do publicznej wiadomości w terminach i w sposób określony w § 12.

§ 18. 1. Jeżeli kwota uzyskana ze sprzedaży części zajętych ruchomości wystarcza na zaspokojenie egzekwowanych należności i kosztów egzekucyjnych, poborca przerywa licytację, a organ egzekucyjny zwalnia pozostałe ruchomości spod zajęcia.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do ruchomości zajętych w postępowaniu celnym.

§ 19. 1. Nabywca obowiązany jest uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia przynajmniej cenę wywołania. Jeżeli tej ceny nie uiści, traci prawo wynikłe z przybicia i nie może uczestniczyć nadal w licytacji. Poborca skarbowy wznowi niezwłocznie licytację tej samej ruchomości, rozpoczynając ją od ceny wywołania.

2. Różnicę między ceną nabycia a kwotą wpłaconą po udzieleniu przybicia nabywca powinien zapłacić, pod rygorem przewidzianym w ust. 1, do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci prawo wynikłe z przybicia i prawo do zwrotu wpłaconej w czasie licytacji kwoty.

3. Osoby, które utraciły prawo wyniku z przybicia (ust. 1 i 2) tracą prawo do zwrotu kwoty wpłaconej tytułem wadium.

§ 20. Nabywca, który zapłacił całą cenę nabycia, staje się właścicielem nabytej ruchomości i powinien ją natychmiast odebrać, chyba że zostało wniesione zażalenie na naruszenie przepisów o przeprowadzeniu licytacji. Jeżeli nabywca nie odbierze natychmiast nabytej ruchomości, obowiązany jest uiścić koszty jej przechowywania od dnia licytacji do dnia odbioru. Wysokość kosztów określa organ egzekucyjny.

Rozdział 6

Szczególny tryb postępowania przy sprzedaży przedmiotów łatwo psujących się

§ 21. 1. Sprzedaż przedmiotów łatwo psujących się, a w szczególności nabiału, owoców i warzyw następuje bezpośrednio po zajęciu podmiotom gospodarczym prowadzącym działalność handlową po cenach płaconych przez te podmioty dostawcom. Jeżeli sprzedaż w tym trybie nie dojdzie do skutku, zajęte przedmioty łatwo psujące się sprzedaje się w drodze licytacji. Przepisów § 11 i 12 dotyczących obwieszczeń o licytacji nie stosuje się, jeżeli zwłoka w sprzedaży mogłaby doprowadzić do zepsucia się towaru.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przedmiotów, które ze względów sanitarnych nie mogą być dopuszczone do użytku lub spożycia. Przedmioty takie podlegają komisijnemu zniszczeniu. Komisję w składzie trzech osób powołuje naczelnik urzędu skarbowego.

Rozdział 7

Szczególny tryb postępowania przy przechowywaniu i sprzedaży zajętych ruchomości ze szlachetnych metali, innych kosztowności oraz papierów wartościowych

§ 22. Przez „kosztowności”, o których dalej mowa, rozumie się wyroby użytkowe i sztabki wykonane z metali szlachetnych oraz kamienie szlachetne i ozdobne, perły, korale i bursztyny.

§ 23. 1. Po ujawnieniu u zobowiązanego kosztowności poborca skarbowy dokonuje ich zajęcia i opisu, wyszczególniając w protokole zajęcia rodzaj, jakość, cechy szczególne (numery, cechy probiercze, znaki) i cechy zewnętrzne każdego z zajętych przedmiotów oraz zaznaczając, że oszacowanie tych przedmiotów nastąpi przy udziale biegłego. Jeżeli zobowiązany posiada rachunki na zajęte kosztowności lub atesty urzędu probierczego, poborca skarbowy dokonuje opisu na podstawie tych rachunków lub atestów i czyni o tym wzmiankę w protokole zajęcia. Protokół zajęcia podpisuje poborca i zobowiązany.

2. Jeżeli zobowiązany nie zgadza się z opisem zajętych kosztowności, poborca spisuje dodatkowy protokół, w którym podaje oświadczenia zobowiązanego, dotyczące poszczególnych zajętych przedmiotów. Protokół ten również podpisuje poborca skarbowy i zobowiązany. Protokół zajęcia i protokół dodatkowy spisuje się w trzech egzemplarzach: jeden egzemplarz otrzymuje zobowiązany, jeden pozostaje przy kosztownościach, a jeden — w aktach egzekucyjnych. O sporządzeniu protokołu dodatkowego poborca skarbowy czyni odpowiednią wzmiankę w protokole zajęcia.

3. Po dokonaniu w ten sposób opisu zajętych kosztowności poborca wkłada je w obecności zobowiązanego do koperty wraz z jednym egzemplarzem opisu i umieszcza na sklejeniach koperty nalepki egzekucyjne. Zobowiązany umieszcza na sklejeniach koperty swe podpisy lub odcisk pieczęci.

4. Po dokonaniu czynności, określonych w ust. 1—3, poborca skarbowy wraca do urzędu skarbowego, gdzie w jego obecności następuje złożenie do kasy pancernej zapieczętowanej koperty, zawierającej zajęte przedmioty, jako depozytu rzeczowego urzędu skarbowego. Potwierdzenie złożenia depozytu należy zamieścić na egzemplarzu protokołu zajęcia, który będzie przechowywany w aktach egzekucyjnych.

§ 24. 1. W ciągu tygodnia od daty zajęcia kosztowności organ egzekucyjny wyznacza termin i miejsce, w którym odbędzie się oszacowanie kosztowności, zawiadamiając zobowiązanego, że ma on prawo wzięcia w tej czynności udziału i że jego nieusprawiedliwiona nieobecność nie spowoduje odroczenia terminu otwarcia koperty i dokonania oszacowania.

2. Termin oszacowania powinien być wyznaczony nie później niż 14 dni od daty zajęcia.

§ 25. W celu oszacowania kosztowności organ egzekucyjny powołuje rzeczoznawcę z listy biegłych sądowych.

§ 26. 1. W wyznaczonym terminie następuje otwarcie koperty z kosztownościami i oszacowanie. Jeżeli zobowiązany stawiał się, otwarcie koperty z kosztownościami następuje w jego obecności. Jeżeli zobowiązany nie stawiał się i usprawiedliwił swoją nieobecność, organ egzekucyjny wyznacza nowy termin, zaznaczając jednak w zawiadomieniu, skierowanym do zobowiązanego, że nowy termin jest ostateczny i w razie niemożności stawienia się zobowiązany powinien upoważnić inną osobę do zastąpienia go przy otwarciu koperty z kosztownościami i oszacowaniu. Jeżeli natomiast zobowiązany nie stawiał się w wyznaczonym terminie i nie usprawiedliwił swojej nieobecności, otwarcie koperty następuje w obecności biegłego, komornika skarbowego, pracownika, który przyjął zapieczętowaną kopertę zawierającą kosztowności na przechowywanie w kasie pancernej i poborca skarbowego, który dokonał zajęcia kosztowności. O otwarciu koperty spisuje się protokół, stwierdzający nienaruszenie pieczęci i zgodność znajdujących się w kopercie przedmiotów z ich opisem.

2. Biegły sporządza protokół oszacowania, który powinien wymieniać każdy oszacowany przedmiot, podawać jego cechy zewnętrzne, określać materiał, z którego przedmiot ten został wytworzony i podawać wartość sprzedażną. W protokole oszacowania przedmiotów z metali szlachetnych powinna być podawana wartość kruszcu, z którego przedmioty te zostały wytworzone. Protokół sporządza się w trzech egzemplarzach, z których jeden otrzymuje zobowiązany, a pozostałe dwa organ egzekucyjny.

3. Na podstawie protokołu sporządzonego przez biegłego uzupełnia się protokół zajęcia danymi o szacunku zajętych przedmiotów.

§ 27. Kosztowności sprzedaje się podmiotowi gospodarczemu uprawnionemu do prowadzenia skupu i sprzedaży tego rodzaju przedmiotów albo przekazuje takiemu podmiotowi do sprzedaży komisowej. Cena sprzedaży nie może być niższa od wartości szacunkowej. Z uzyskanej ceny potrąca się prowizję komisową.

§ 28. 1. W razie nie dojdęcia do skutku sprzedaży w trybie § 27 kosztowności sprzedaje się w drodze licytacji.

2. Na pierwszej licytacji ceną wywołania jest 75% ceny oszacowania, a na drugiej — 50% ceny oszacowania. Poniżej tych cen kosztowności nie mogą być na licytacjach sprzedane.

3. Cena wywołania przedmiotów z metali szlachetnych nie może być niższa, niż wartość kruszcu, z którego przedmioty te zostały wytworzone (§ 26 ust. 2).

§ 29. W razie nie dojdęcia do skutku drugiej licytacji kosztowności sprzedaje się na złom uprawnionym podmiotom gospodarczym.

§ 30. 1. Przepisy § 23 stosuje się odpowiednio przy zajęciu, opisie i przechowywaniu papierów wartościowych.

2. Akcje lub obligacje sprzedaje się, z zastrzeżeniem ust. 4, w drodze licytacji publicznej. Cena wywoławcza w pierwszym terminie licytacji stanowi 3/4 wartości nominalnej akcji lub obligacji, a w drugim terminie licytacji połowę wartości nominalnej.

3. Jeżeli wartość nominalna akcji lub obligacji przekracza kwotę 1.000.000 zł organ egzekucyjny zamieszcza obwieszczenie o licytacji w dzienniku poczytnym w danej miejscowości. Organ egzekucyjny może też zawiadomić o licytacji podmioty gospodarcze zajmujące się sprzedażą

i skupem papierów wartościowych. Przy prowadzeniu licytacji mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 5.

4. Obligacje emitowane przez Skarb Państwa nie podlegają sprzedaży w drodze licytacji w okresie, w którym mogą być wykupione. Obligacje takie organ egzekucyjny przekazuje do realizacji we właściwym oddziale banku.

5. Przy egzekucji z weksli mają zastosowanie przepisy prawa wekslowego.

Rozdział 8

Szczególny tryb postępowania przy przechowywaniu i sprzedaży zajętej broni i amunicji oraz innych przedmiotów, na których posiadanie jest wymagane zezwolenie

§ 31. 1. Zajęta broń może być sprzedana jedynie za pośrednictwem podmiotu gospodarczego uprawnionego do handlu bronią, a w drodze licytacji publicznej — tylko osobie, która okaże decyzję właściwego do wydawania pozwoleń na broń terenowego organu Policji, upoważniającą do zakupu broni. Amunicję sprzedaje się jedynie osobie, która okaże ważne pozwolenie na posiadanie broni.

2. Zajętą broń, o której mowa w ust. 1, oraz amunicję do tej broni pozostawia się do czasu sprzedaży pod dozorem zobowiązanego, posiadającego pozwolenie na posiadanie tej broni. Jeżeli pozostawienie broni pod nadzorem zobowiązanego nie jest możliwe, organ egzekucyjny przekazuje ją do depozytu do najbliższej komendy rejonowej lub komisariatu Policji.

3. O zajęciu broni i amunicji organ egzekucyjny zawiadamia organ, o którym mowa w ust. 1, dołączając odpis protokołu

zajęcia. Organ ten, na podstawie protokołu zajęcia broni, wydaje pozwolenie na przekazanie tej broni do sprzedaży.

4. Przez broń, o której mowa w ust. 1—3, rozumie się broń określoną w przepisach o broni, amunicji i materiałach wybuchowych.

§ 32. Przepisy § 31 stosuje się odpowiednio przy przechowywaniu i sprzedaży innych przedmiotów, na których posiadanie wymagane jest zezwolenie. Przedmioty te oddaje się pod dozór i sprzedaje w porozumieniu z organami, które wydają zezwolenie na ich posiadanie.

Rozdział 9

Przepisy końcowe

§ 33. Postępowanie egzekucyjne, wszczęte przed wejściem w życie rozporządzenia, będzie prowadzone w myśl przepisów tego rozporządzenia.

§ 34. W związku z art. 1 pkt 28 ustawy z dnia 23 marca 1990 r. o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 21, poz. 126) utraciły moc rozdziały 5, 6, 7 i 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1985 r. w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1986 r. Nr 1, poz. 4 i z 1989 r. Nr 49, poz. 273).

§ 35. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 6 października 1966 r. w sprawie zasad i trybu przeprowadzania publicznej licytacji ruchomości oraz trybu postępowania przy przechowywaniu i sprzedaży egzekucyjnej niektórych rodzajów ruchomości (Dz. U. Nr 44, poz. 265).

§ 36. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *M. Dąbrowski*